

In sem jo napravil: dvignil sem prste na
desnici ko na prisego, poveznil palec med
kazalec in sredinec ter sem porinil —
ujtata, ruk! in v žep ž njo!
Ej, bratei, in vendar ta figa boli, boli.

MENIHI.

JOŽE POGAČNIK.

Ko se zvečer po mestu luči vžigajo
in rahla megla se čez gaj polaga,
vsi zamišljeni
zaprejo svoje svete knjige
in zazro se ginjeni
v prečuden, v Bogu razumljiv večer.
Močno

oči se jim odpro,
dokler jih svetlo ginjenje ne zmaga —
in brisati oči bolehtne si začno
ter na kolena padajo in širijo roke:
presladko božje obiskanje
v srcih tli in širi se kot mira draga
iz celice v večer in zopet vanje.

In njih roke maziljene v rokavih belih
se zgube
in skozi noč in žalostno temo
se skloni božje jutro nanje...

VIZIJA.

ALOJZI REMEC.

Ali je to moj dom, moja soba? —
Kakor puščica je švisnilo v moje spanje,
plamen kvišku, v srcu trepeče
vprašanje,
črna temá mi v očeh ledeni,
krik moj duši se in opoteka brez moči
v globočini, tesnobi mojega groba.

Kdaj sem umrl, da v grobu živim,
kakor za kazen ves brezupen v življenje
strmim?

O, nad menoj je življenje, je svet, so
ljudje...

Stolpi cerkvá se v solncu zlatijo,
sladko spreletajo se nad reko golobje,
njih perutnice šume v jutranjih zvonov
melodijo.

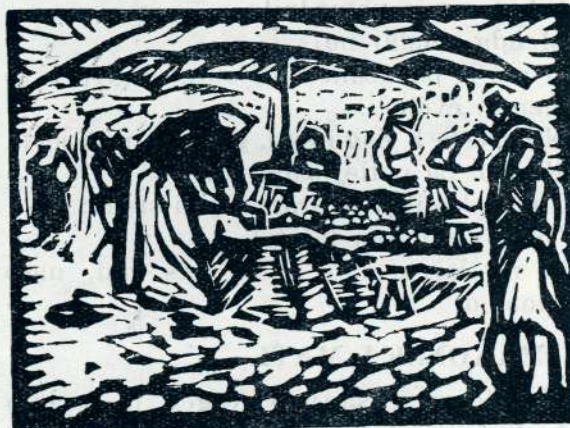
Moja mati ob hišah k rani maši hiti,
tihe so njene stopinje, tihe nje misli name.
Oče mi stopa med glasne vrveče množice,
s težko desnico tehtaje delo novega dne,
oče, moj davno, davno umrli prijatelj...

Moja otroka stojita ob oknu, v solncu
blešči jo
lica se jima, njun smeh letanju golobov
sledi.

K njiju glavicama sklanja se beli obraz,
roke ljubeče božajo jima lase...

Roke ljubeče tiste še v grob se meni
blešče...

Jočem... In moja bolečina cvete iz groba
v sladko pesem jutra, življenja, ljubezni...

BOŽIDAR JAKAC: TRG.

OGNJENI ZMAJ.

MIRAN JARC.

Osebe:

Plavač. — Starec. — Kapitan. — Krmar. —
Mornarji. — Zemljani.

Na ladji »Ognjeni zmaj«. V noči, sredi oceana
skrivnosti. Za vladanja »angela brezdna —
Abadona«.

V kajuti »Ognjenega zmaja«. V kotu sedi pla-
vač. Vstopita kapitan in starec. Noč.

Kapitan (starcu): Prvi človek si,
ki smo te našli na onem samotnem otoku
sredi morja!

Kot skala stoletij si ždel pod prastarim
drevesom.

Ali si zvezde štel? — —

Šele jaz,
kapitan »Ognjenega zmaja«,
sem te iz strmenja predramil.

Kako je tvoje delo, starec, povej?

Starec: Vso večnost
živim že na onem samotnem otoku sredi
morja.

Nekoč sem se z otroki igral na celini:
lovili smo se in skrivali,
bili smo tolovaji in biriči,
uporniki in kralji...

Ko sem dorastel
pa stopil sem v čoln.